

Поручникот Санчез полека го возеше армискиот џип со ознаки на КФОР движејќи се кон градскиот парк во Скопје. Пушти долги светла да има подобра прегледност на патот. Беше напнат. Гласот на девојката што го повика беше пријатен и му остави впечаток на сериозност. Му нудеше шанса да напредува во кариерата и да се приближи до Вашингтон. Му беше здодеало на Балканот, заборавен, без можност за промоција. *Девојко, подобро да го имаш тоа што го кажуваш*, си рече и погледна кон пиштолот кој го имаше оставено на совозачкото седиште.

Една минута до полноќ, погледна на часовникот. Само што помисли да посегне по мобилниот телефон... засвони.

„Санчез“, се јави.

„Продолжи уште триста метра право и сврти десно на првата уличка.“, рече женскиот глас од другата страна, па прекина.

Санчез не беше сигурен дали е во опасност. Дали таа го набљудува? Како му ја знае точната локација и му дава прецизни инструкции на движење?

Беше спремен да ризикува. Амбициите од младешките денови не му се остварија, за разлика од неговите колеги од академијата кои веќе беа на високи позиции во Вашингтон. Се лутеше на лошата судбина што беше распореден на Балканот. Некогаш сакаше да верува дека причината е што има јужноамериканско потекло. Но секој има право да успее во животот. *Ова е шансата што се јавува еднаш во десет години... Ете, се тешиш дека може и да ја пропуштиш, па за десет години друга...* неговиот ум скокаше од мисла во мисла недозволувајќи му на војникот да се сосредоточи.

BMW 335i со темно црвена металик боја стоеше паркирано во мракот на уличката по која сврте Санчез откако помина покрај едно

тениско игралиште. Фаровите на паркираното возило светнаа двапати кратко. Телефонот засвоне уште еднаш.

„Доволно беше.“, рече девојката. Санчез го сопре ципот. Вратата од BMW-то се отвори. Тој виде силуета на витка висока девојка како излегува од автомобилот.

Беше понеделник и немаше луѓе во околината. Совршено време за тајна средба.

Го зема автоматскиот пиштол, го репетираше и го стави во џебот од јакната. Ја отвори вратата полека.

Девојката стоеше покрај автомобилот. Гледаше како војникот полека се приближува. Беше свесна дека тој можеби е вооружен. Забележа дека му требаше повеќе време од нормално да излезе од возилото. Мирно го сочека да ѝ се приближи. Кога беа на доволно растојание за да може да го распознае во мракот, го погледна директно во очи. *Тој е повеќе уплашен од тебе*, си рече проценувајќи ја менталната состојба на Американецот, дојден на туѓа територија, несигурен дали влегува во замка.

Кога Санчез се приближи доволно да го распознае ликот на девојката, виде дека е убава не само нејзината силуета. Косата ѝ беше собрана и крената нагоре, така што ѝ доаѓаа до израз крупните очи. Кожата на лицето ѝ беше нежна. Свкупниот изглед оддаваше впечаток на елганција, благост и аристократски манири. Санчез неможеше да се исконтролира да не го задржи погледот подолго од вообичаено.

Мажси, никогаш не се стабилни, девојката се насмевна.

„Санчез“, подаде рака.

„Не е време да се запознаваме.“, ладнокрвно го одби ракувањето.

Санчез остана без зборови. Ја повлече раката. Реакцијата на девојката што го одбива му врати лавина спомени. Во средното училиште никогаш не се дружеше со популарните момци и неможеше да се приближи на атрактивните девојки. Она што го сакаше му беше секогаш

далечно, недостижно. Кога се обидуваше да заработи некој екстра долар продавајќи апарати за домаќинство од врата до врата, илјадници пати беше одбиван, некогаш исмеван. Тоа не придонесуваше за развојот на самодовербата кај младиот човек. На сите полиња од животот постигнуваше неуспех и воената академија му беше бегство од лошата реалност во малиот град каде секој со секого се знаеше. Се пријави во војска да побегне далеку, да го избрише минатото и да има свеж почеток. Некаде каде што никој не знае каков губитник бил. Се ослободи од средината која го понижуваше, но никогаш не се ослободи од спомените и чувствата што му ги будеа лошите искуства од младоста.

„Го имаш ли тоа за што говореше?“, праша Санчез сега невообичаено грубо.

„Да.“

„Покажи ми.“ Санчез стана нервозен. Почна забрзано да дише, а капки пот веќе го беа оросиле неговото чело. Неможеше да ја контролира возбудата.

„Парите.“, девојката изгледаше целосно фокусирана и мирна.

„Десет илјади“, Санчез извади плико.

Таа му подаде тенка фасцикла. Обајцата истовремено погледнаа во она што го разменија.

„Десет листови?“ преброја Санчез.

„Квалитет пред квантитет. Ако не ги сакаш, врати ги.“, девојката беше сигурна во себе. „Повели парите.“ ја исправи раката со пликото кон него.

Санчез направи нервозен потег да посегне кон пазувите...

На девојката ѝ се стори дека посегнува по оружје...

„Не помислувај.“, девојката веќе имаше вперено пиштол во неговиот стомак. Таа не сакаше непредвидени ситуации. Оваа средба ја помина безброј пати во мислите и ги испита сите можни сценарија. Затоа дојде

вооружена. Ризикот беше голем да се спротивстави на професионален американски офицер со усовршена борбена обука.

Проклетство, Санчез го фати паника. Размислуваше да се обиде да ја разоружа. Оваа како да му ги читаше мислите и отстапи два чекора наназад. Тој отежнато дишеше. Му се чинеше дека се гуши. Нервите му попуштија.

„Крени ги рацете над главата и сврти се.“, девојката со сигурен глас даваше наредба.

„Или ќе пукаш?...“ Санчез неуверливо се обиде да ја поткопа самодовербата на девојката, но гласот му трепереше. Таа не изгледаше дека реагира на обидот. Нејзината сигурност беше непоколеблива.

„Врати ги материјалите ако не ги сакаш.“

Санчез молчеше. Се закочи. Се исклучи. Девојката отстапи уште малку и нанишани во ногата.

„Можам да ги имам и парите и материјалите. Ако немаш храброст врати ми ја фасциклата и заминувај. Остави ја фасциклата и оддалечи се.“

Поручникот стоеше здрвен. Никогаш се немаше најдено во ситуација да го имаат на нишан. Се немаше најдено во никаква борбена ситуација. Само мало движење на прстот, повлекување на орозот... па смрт. Му се размоткаа слики по главата. Толку многу работи немаше направено во животот. Го имаше почувствувано ли животот? Живеел ли некогаш? Секогаш му беше страв да се соочи со некоја препрека. Никогаш немаше ризикувано. Ова му беше првпат и сега?... Трепереше. *Затоа си губитник. Никогаш не си превземал акција. Делувај! Земи ѝ го пиштолот! Воспостави контрола! Кој е главен!*, му говорела малите ѓаволчиња во главата.

„Ќе ти ги вратам парите.“, продолжуваше девојката смирено. Но овој беше одлутал со мислите, потполно неприсутен од шокот. Се внесе во дијалогот со малите ѓаволчиња во неговата глава. *Јас неуспешен?!*

Бегajte!, очите му гледаа нагоре кон врвот од неговото чело како навистина да си ги гледаше мислите и се обидуваше да ги оттргне. Не беше време за таква расправија со самиот себе.

Се блокира. Само да не направи некоја глупост, девојката се уплаши војникот да не излезе од контрола. Во тој момент почувствува како некој зад неа се прикрадува. Имаше предвидено и дека Санчез нема да дојде сам. Затоа не му го откри местото на средбата веднаш. Но можеби некој го следел?

Брзо се сврте вперувајќи го пиштолот. Немаше ништо. Но затоа Санчез од целосно здрвен, одеднаш скокна со раширени раце, да ја грабне.

Таа не мислеше. Инстинктивно му зададе удар наназад со нога. Санчез се превитка на пола и падна на колена. Девојката не чекаше да се соझे туку го покоси со уште еден страничен удар. Санчез остана да лежи зашеметен. *Слаб маневар за напад*, си помисли таа на неговата реакција да ја зграпчи. Се осврна на околината. Предолго се беше задржала.

И не беше така тешко, влезе во автомобилот и замина оставајќи го Американецот да лежи на асфалтот.

Вашигтон, САД

Мајорот Круз нервозно чекореше горе-долу очекувајќи прием кај генерал Мастерсон, притоа цело време држејќи се за својата војничка торба. Впрочем во неа имаше документи чија содржина, доколку е вистинита, може да значи нови видици за човештвото, а што е уште поважно, да се преживее или не.

Колку и да изгледаше лудо и неверојатно она што го најде запишано на неколку листови хартија, Круз во ниеден момент не се посомнева дали е вистинито. Нешто што неможе да го разбере, но со доволно факти за да го земе во предвид. Возбудата кај него раснеше. За момент се посомнева како ќе го презентира своето откритие на генералот. Ризикуваше да биде исмеан. Од истото тоа се плашеше и неговиот пријател од академија, поручникот Санчез кога му се обрати нему.

„Имам нешто што може да те интересира. Кажи ми што мислиш за ова.“ му рече праќајќи му по електронска пошта неколку документи од скенирани листови со букви неразбирливи за Круз, заедно со преводот на нивната содржина.

Читајќи ги првите пасуси Круз затрепери во сеќавање на деновите на академијата поминати со Санчез. Тие заедно се беа придружиле на едно тајно спиритуално братство чија цел беше постигнување на повисоки нивоа на свеста. Она што во првите редови го прочита неможеше да не го потсети на тие денови. *Не ми се верува дека Санчез продолжил со овие работи*, беше првата мисла која му се јави, но како продолжуваше да чита натаму, сфати дека не се работи за наивен занос од младешките години. Во текстот најде нешта кои Санчез, дури и да ги фалсификувал документите, не би можел да ги знае. Тој беше поручник во базата Бонд Стил на Косово и немаше пристап до строго доверливите информации на Пентагон.

„Генералот Ве очекува.“ му рече секретарката која штотуку излезе од генераловата канцеларија со куп хартии во рацете.

Возбудата кај Круз кулминираше кога се фати за кваката да ја отвори вратата од канцеларијата. После тоа нема враќање назад. *Што ако Мастерсон помисли дека сум тотален идиот?*, си помисли уште еднаш по којзнае кој пат мајорот. *Но сега е веќе доцна. Морам нешто да кажам, нели?*

Круз собра храброст и енергично ја стисна кваката од вратата и со сигурен чекор влезе во просторијата. Во моментот кога влезе, одеднаш се почувствува бескрајно мал. Можеше да се сети дека тоа е во потполност територија на Мастерсон. Таму тој владее. *Нормално дека е така*, си рече мајорот. *Тој знае како да игра моќ. На таа основа тој толку брзо напредуваше во кариерата, и сега успешно се држи во врвот.* Внимателно зачекори внатре, полека прибирајќи се.

Генералот стоеше зад масивното биро, свртен кон прозорецот. Гледаше нешто надвор. Изгледаше мошне внесен во тоа. *Целосно опуштен, за разлика од тебе мајору. Соземи се човеку. Каде ти е самодовербата?*, Круз ја почувствува со врвовите на прстите чантата со листовите внатре. Бран на спокојство го записна. *Должност ти е да го направиш тоа, мајору.*

Круз одејќи кон генералот ја отвори чантата и посегна по оригиналните листови внимателно сместени во просирна пластична папка.

Во тој момент генералот се сврти кон него. Круз несмасно поздрави имајќи ги листовите во едната рака. Генералот седна, не давајќи му знак на мајорот да го стори истото.

„Господине, ова се материјалите кои ги добив од поручник Роб Санчез од базата Бонд Стил на Косово.“ рече Круз подавајќи му ја на генералот просирната пластична папка.

Мастерсон ја прифати папката и го извади првиот лист. Се загледа во чудните ракописни букви.

Тајната се крие во Откровението на Светиот Апостол Јован Богослов. Го споменуваа и многу спиритуалисти, магови и мистичните религии. Сега гледаме дека Тоа се случува. Сега имаме научни предвидувања дека доаѓа апокалипсата, денот на страшниот суд, крајот на Времето.

Земјата влегува во сфера на специфични космички влијанија. Процес на големо чистење ќе се случи. Петте елементи ќе излезат од контролата на човекот и ќе се стават во служба на Бог: металот – многу народ од меч ќе загине; оганот – пожари ќе беснеат; воздухот – силни ветрови ќе бришат по површината; водата – високи бранови ќе се издигнат од морето и ќе го поплават копното; земјата ќе се затресе и ќе ги голтне грешните.

Сé ќе започне во Армагедон. Војските на двете спротивности ќе се судрат. И многу крв ќе се пролее. Вавилон ќе падне. И реките црвени ќе течат. Така сé до крајот на Времето.

Заедно со апокалипсата се отвора и можноста да го пронајдам она што од раѓањето мое ме повикува. Тогаш, во точно определениот миг на точната космичка констелација, кога прекин на временско-просторниот континуум ќе се случи, Портите ќе бидат отворени за оние кои знаат како да влезат. Конечно, сето космичко знаење, мудроста на целиот универзум ќе стане достапна, за ние смртните да ја стекнеме моќта на бесмртните. Само некои ќе продолжат понатаму. Оние кои Знаат:

„... ќе те запазам од часот на искушението кое ќе дојде над целата вселена, за да ги искуша оние кои живеат на земјата“, Откровение 1.3

„Сакате да ми кажете дека ова има некакво значење?“ генералот Мастерсон го сврте листот кон Круз. „Впрочем, каде е преводот од руски? Не ги разбирам овие чудни букви.“

„Се извинувам господине. Не е руски, господине. Тоа е кирилица. Македонски. Еве го преводот.“ Круз малку збунето ја пикна раката во чантата и извади оттаму уште листови, со овојпат разбирливи латинични букви на разбирлив англиски. „Се работи за работни белешки на еден професор по теологија од Македонија, кој ја проучувал библијата и други древни списи. Во тие белешки меѓу другото се наоѓаат многу точни информации за нашите операции во Авганистан и Ирак, како и за новите планови во врска со Иран и Сирија. Се работи за нешта кои професорот никако не би можел да ги дознае. Врвна тајна.“ рапортиреше мајорот Круз.

Нашите планови во Иран и Сирија... Сирија! Како до бога може некој да знае за Сирија!, како зборот *Сирија* да активира некој фитил во главата на генералот и овој почна да врие.

„Мајоре, дури и јас имам слушнато за библискиот код. Верувај ми дека со кодот можат да откријат нешто само откако тоа ќе се случи. Нема пророштво во Библијата.“ потсмешливо прокоментира, но веднаш го смени расположението што се претвораше во нова ерупција на лутина. „Професор што истражува древни списи дознава за наши врвни тајни?! Како е тоа можно?! Кој ти ги прати овие листови?“ Мастерсон почна да беснее.

„Поручник Санчез...“

„Поручник Санчез! Што тој си игра со такви податоци?“, лутината на Мастерсон се појачуваше заканувајќи се да прерасне во еден од неговите препознатливи изливи на бес од кои сите стравуваа.

„По она што го има во неговите белешки, изгледа дека тој толкувајќи ги тие списи, открива што се случило во минатото, сегашноста и што ќе се случи во иднината, господине. Поручник Санчез не е во состојба да дознае нешто од тие податоци. Тој е целосно изолиран таму на Балканот.“ Круз се покаја што го спомна името на неговиот пријател од академија.

„Тоа е закана за националната безбедност, Круз! Што е со тебе? Си се проверил ли со кого и како комуницираш? Ти имаш пристап до податоци витални за националната безбедност!“ генералот повеќе имаше намера да се увери во она што го знаеше за Круз отколку што навистина се посомнева, зашто не гледаше логика кога тој некому би издал информации сега да се најде пред него кажувајќи му неверојатна приказна. *Освен ако не сака да се прикрие*, пак си помисли генералот. *Но сигурно не би измислил толку луда приказна. Би излегол со нешто поверојатно. Неверојатните приказни скоро секогаш се нешто во што тој навистина верува дека е вистина.*

„Тоа е точно господине. Навистина имам пристап до витални податоци. Моето комуницирање со надворешни лица е под целосна контрола. Исклучувам секаква можност да бидам извор на одлевање било какви информации, господине.“ Круз уверливо, бивајќи целосно сигурен изјави.

Или сигурно верува или сигурно е луд, си анализираше Мастерсон, кога во еден момент во него нешто кликна и почувствува дека пред себе има сериозен предмет.

„Каде е тој професор?“, праша Мастерсон читајќи го преводот на англиски.

„Исчезнал, господине. Последен пат заминал во Јужна Америка.“

„Дај ми сè што имаш за тој чудак. Оди во Македонија и најди некоја трага што ќе нè донесе до професорот.“

„Разбирам господине.“ мајорот се сврте и излезе од кабинетот на генералот.

Само што остана сам, генералот ја крена слушалката.

„Имаме човек што знае за нашите планови.“, му кажа на оној од другата страна на линијата и внимателно слушаше што овој другиот му зборуваше.

За неполни десет секунди ја спушти слушалката и со забрзан чекор излезе од кабинетот.